

Arrest

nr. 292 435 van 28 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. QUAIRIAT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. Je bent geboren op X in het dorp Zakhel gelegen in de provincie Kunduz. Op 12-jarige leeftijd verhuisde je naar het dorp Kacha Kaari in Pakistan om er jouw cricketspel te verbeteren aan een cricketacademie. Na 2,5 à 3 jaar waren jouw verblijfspapieren echter niet meer geldig waardoor je terugkeerde naar jouw dorp in Afghanistan.

Toen je nog in Pakistan was, kwamen de Taliban in augustus of september 2019 een eerste keer langs bij jouw ouderlijk huis in Afghanistan waar zij jouw jongere broer U. vertelden dat zij jouw oudste broer S. en jou wilden rekruteren, waarop zij terug weggingen. Gedurende ongeveer negen maanden hoorde jouw

familie niets meer van de Taliban tot zij medio 2020 een tweede keer langskwamen bij jouw huis met dezelfde eis : de rekrutering van jouw oudste broer en jou. Deze keer praatten de Taliban met jouw moeder die niet wilde dat jullie zich zouden aansluiten, maar dat niet zo letterlijk durfde te zeggen. In die periode keerde jij terug naar Afghanistan. Jouw vader kwam tot de conclusie dat het niet langer veilig was in het dorp en besloot met de voltallige familie – jouw ouders en hun vier zonen – het land te verlaten. Aan de grens tussen Iran en Turkije werden jullie beschoten waardoor jij gescheiden raakte van jouw familie. Jij zette jouw reis verder naar Europa, terwijl jouw familie terug naar Afghanistan gedeporteerd werd.

Op 23 augustus 2021 kwam je België binnen, waar je dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van jouw verzoek leg je volgende documenten voor : de taskara van jou en jouw vader, een familiefoto, een dreigbrief van de Taliban en medische documenten van jouw broer.

Bij terugkeer vrees je de Taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die je neerlegde, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In casu maak je jouw persoonlijke problemen met de Taliban niet aannemelijk.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat je doorheen de verschillende asielpcedures in Europa tegenstrijdige verklaringen aflegt over jouw identiteit. Zo verklaarde je op 2 augustus 2021 in Oostenrijk dat je geboortedatum 1 januari 2004 was (zie document Dublin Unit Belgium, p. 1), terwijl je in België 31 augustus 2006 opgaf als jouw geboortedatum (zie registratie verzoek internationale bescherming). Gevraagd hoe dat komt, antwoord je dat men in Oostenrijk als minderjarige wordt vastgehouden, terwijl men als meerderjarige bewegingsvrijheid heeft en het land kan verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 06.12.2022 (verder CGVS), p. 32). Er dient echter te worden opgemerkt dat je met de opgegeven geboortedatum van 1 januari 2004 op 2 augustus 2021 nog steeds minderjarig was, nl. 17 jaar en 8 maanden, en het voordeel van de bewegingsvrijheid door meerderjarigheid dus wegviel. Bovendien gaf je in Oostenrijk ook een andere naam op, nl. Ki.Kh. (zie document Dublin Unit Belgium, p. 1), terwijl je in België Ki.Z. opgaf als naam (zie registratie verzoek internationale bescherming). Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat je er niet van weet en er veel mensen zijn met jouw naam (CGVS, p. 32). Opgemerkt dat jouw vingerafdrukken gekoppeld zijn aan die naam, kies je ervoor om te zwijgen (ibid.). Gevraagd waarom je in Oostenrijk een andere naam gebruikte, antwoord je je niet te herinneren waarom je naam in Oostenrijk anders was (ibid.).

Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat je intentioneel geprobeerd hebt om de Europese asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan jouw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient te worden opgemerkt dat je tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen andere motieven voor immigratie naar België hebt opgegeven en helemaal geen melding maakt van een gedwongen rekrutering door de Taliban of problemen met de Taliban tout court. Tijdens dat interview verklaar je Afghanistan verlaten te hebben omdat er geen veiligheid is, je er niet naar school kan gaan of werken, jouw familie arm is en je om al die redenen het land hebt verlaten (zie interview niet-begeleide minderjarigen, p. 3). Je vermeldt erop geen enkel moment de Taliban. Op het CGVS gevraagd waarom je tijdens dat interview niets hebt verteld over jouw problemen met de Taliban, geef je het weinig bevredigende antwoord dat je zowel over jouw familie als over de Taliban verteld hebt en jouw familie nog steeds arm is (CGVS, p. 32).

Bovendien dient te worden aangestipt dat je tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen geen oudere broer S. vermeldt als gevraagd wordt naar jouw kerngezin (zie interview niet-begeleide minderjarigen, p. 2), terwijl je jouw ouders, twee jongere broers U. en G. en twee zussen N. en S. wel noemt. Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat je het wel vermeld hebt (CGVS, p. 32). Opgemerkt dat de naam van S. nergens in dat verslag staat en gevraagd hoe dat komt, antwoord je wel gezegd te hebben dat jouw oudste broer S. 17 jaar is (ibid.), wat niet blijkt uit de notities. Aangezien je Afghanistan verlaten hebt omdat de Taliban jouw oudste broer S. en jezelf wilden rekruteren, is het zeer merkwaardig te noemen dat je geen melding maakt van het bestaan van die oudste broer tijdens het eerste interview op Belgische bodem in het kader van jouw asielprocedure.

Daarnaast leg je tegenstrijdige, inconsistente en merkwaardige verklaringen af over de verschillende rekruteringspogingen van de Taliban. Gevraagd wanneer de Taliban voor het eerst kenbaar gemaakt hebben dat ze jouw broer en jou wilden rekruteren, antwoord je dat jij toen in Pakistan was en dat in september 2019 gebeurde (CGVS, p. 27). Gevraagd wat er precies gebeurde, antwoord je dat de Taliban naar jouw huis kwamen en aan jouw jongere broer U. zeiden dat zijn twee oudste broers zich moesten aansluiten bij hen (CGVS, p. 27 en 28). Je stelt dat als jouw vader naar buiten zou zijn gekomen om te praten dat voor problemen zou gezorgd hebben en de Taliban niet buiten met vrouwen praten (CGVS, p. 28), vandaar het gesprek met jouw jongere broer. Gevraagd waar jouw vader op dat moment was, antwoord je opeens te denken dat hij op zijn werk was (ibid.). Gevraagd of de Taliban nog op andere momenten kenbaar hebben gemaakt dat ze jouw oudste broer en jij wilden rekruteren, antwoord je dat dat voor en na dat gesprek met jouw jongere broer ook gebeurde (CGVS, p. 29). Opgemerkt dat er net gevraagd werd wanneer de Taliban dat voor het eerst kenbaar maakten en jij antwoordde dat dat gesprek met jouw jongere broer de eerste keer was, antwoord je ontkennend en stel je dat het daarvoor ook al gebeurde (ibid.). Gevraagd wanneer de Taliban dan voor het eerst kenbaar gemaakt hebben dat ze jouw broer en jou wilden rekruteren, antwoord je nu opnieuw dat het verhaal dat je net vertelde – het gesprek met jouw jongere broer – de eerste keer was, ze daarna nog een keer terugkwamen en ook nog een dreigbrief hebben gestuurd (ibid.). Ter bevestiging gevraagd of het gesprek met jouw jongere broer U. de eerste keer was dat de Taliban kenbaar maakten om jouw oudste broer en jou te rekruteren, antwoord je affirmatief (ibid.). Gevraagd wanneer de Taliban de volgende keer langskwamen bij jullie huis, antwoord je dat dat medio 2020 was (ibid.). Gevraagd wat er toen gebeurde, antwoord je dat de Taliban met jouw moeder praatten en haar vroegen om haar twee oudste zonen te laten aansluiten (ibid.), terwijl je eerder nog verklaarde dat de Taliban niet buiten met vrouwen praten. Je stelt dat jouw moeder de Taliban voorzichtig probeerde af te wimpelen en zij haar vertelden dat ze zouden blijven langskomen, waarop jouw familie besloot het land te verlaten (CGVS, p. 29 en 30). Gevraagd of de Taliban in totaal dan twee maal naar jullie huis kwamen om jouw oudste broer en jezelf te rekruteren, antwoord je affirmatief (CGVS, p. 30). Op de DVZ verklaarde je echter dat de Taliban rechtstreeks gepraat hebben met jouw oudste broer om jullie te rekruteren (zie vragenlijst CGVS, punt 5), terwijl je op het CGVS aangeeft dat de Taliban enkel gepraat hebben met jouw moeder en je twee jongste broers. Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat de Taliban niet gepraat hebben met jouw oudste broer, aangezien ze hem anders meteen onder dwang hadden kunnen meenemen (CGVS, p. 30). Opgemerkt dat je op de DVZ wel degelijk hebt verteld dat de Taliban met jouw oudste broer hebben gepraat, antwoord je het niet te weten (ibid.). Gevraagd waarom er negen maanden zat tussen de eerste en tweede rekruteringspoging van de Taliban, antwoord je dat de Taliban jullie huis mogelijks in de gaten hielden maar er geen rechtsreeks contact was tijdens die tussenperiode (ibid.). Gevraagd waar jij was tijdens het tweede bezoek van de Taliban, antwoord je dat je niet thuis was en buiten cricket aan het spelen was (ibid.). Gevraagd hoe lang jij al terug in jouw dorp in Afghanistan was – na jouw verblijf in Pakistan – toen de Taliban een tweede keer langskwamen, antwoord je deze keer dat je mogelijks onderweg was (CGVS, p. 31). Gevraagd wat je bedoelt, antwoord je te denken dat je onderweg was naar jouw dorp toen de Taliban een tweede keer langskwamen (ibid.). Gevraagd of je daar niet zeker van bent, antwoord je van niet (ibid.).

Bovenstaande toont aan dat je niet consequent en coherent kan vertellen over de verschillende rekruteringspogingen van de Taliban, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen hieromtrent.

Ten slotte is het helemaal niet duidelijk waarom de Taliban verschillende pogingen – twee huisbezoeken en een dreigbrief – zouden ondernemen om jouw broer en jezelf onder dwang te rekruteren. Gevraagd of jouw oudste broer en jij akkoord gingen met de ideeën van de Taliban, antwoord je van niet (CGVS, p. 31). Gevraagd waarom de Taliban twee jongeren onder dwang zouden willen rekruteren die niet akkoord gingen met hun ideeën, ontwijk je de vraag door te antwoorden dat jullie niet naar buiten gingen, in het huis bleven en bang waren voor hen (ibid.). Ook is het vreemd dat je geen weet hebt concrete voorbeelden van andere jongeren die onder dwang werden gerekruteerd door de Taliban. Gevraagd of de Taliban vaker jonge mannen probeerden te rekruteren in jouw dorp, antwoord je affirmatief (ibid.). Gevraagd of je namen kent van andere jongens die gedwongen werden zich aan te sluiten bij de Taliban, antwoord je dat ze veel jongeren meenamen, maar je je geen namen herinnert omdat iedereen aan zijn eigen situatie denkt (ibid.). Ook stelde je eerder in het interview geen mensen te kennen die onder dwang door de Taliban werden meegenomen uit de madrassa (CGVS, p. 18 en 19). Andermaal maken jouw verklaringen allerm minst een aannemelijke indruk.

Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er verder op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de **EUAA Country Guidance** van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten.

Er kan dan ook worden verwacht dat je in concreto aantoont waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om jou te rekruteren, doch je blijft hier in gebreke.

Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouders en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken.

Bovenstaande toont aan dat je de problemen van jouw broer en jezelf met de Taliban niet aannemelijk maakt.

De door jou neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing.

Wat betreft de door jou voorgelegde taskara's dient te worden opgemerkt dat deze documenten slechts een indicatie zijn van de identiteit en nationaliteit van de betrokken personen, dewelke in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

De medische documenten en foto's tonen enkel aan dat een zekere S.G. verwondingen aan zijn vingers heeft opgelopen. Uit de documenten kan niet objectief worden afgeleid wanneer en in welke omstandigheden hij die verwondingen opliep. Ook kan niet met zekerheid bevestigd worden dat de genaamde S.G. jouw broer is, de hand van jouw broer te zien is op de foto's of de medische documenten betrekking hebben op jouw broer.

De door jou voorgelegde dreigbrief is onvoldoende om aan te tonen dat jouw familie problemen had met de Taliban. Documenten kunnen jouw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat betreft de door jou voorgelegde familiefoto dient te worden opgemerkt dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Of jouw familie al dan niet te zien is op de foto's kan dan ook niet met zekerheid bevestigd worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die

het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reële risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Countryfocus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld

worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je maakt evenmin aannemelijk dat er in jouw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en

ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, stateprotection, andmobility in Kabul City, MazareSharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-

economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

- “- Schending van de artikelen 48/3 en 12 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;
- Schending van het art. 3 EVRM ;
- Schending van het artikel 20 van de Herschikte kwalificatierichtlijn ;
- Schending van het artikel 4 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn.
- Schending van de artikelen 4 en 14 van het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS;
- Schending van het artikel 3 IVRK ;
- Schending van het artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het artikel 22bis van de Grondwet
- Schending van de leidende beginselen van UNHCR.”.

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“4.1.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de weigeringsbeslissing genomen door de Commissaris-generaal.

Verzoeker beseft dat de verklaringen dewelke hij gaf met betrekking tot zijn persoonlijk situatie onvoldoende waren om een gefundeerde beslissing te kunnen nemen in zijn dossier.

Hoewel hij reeds op een bepaald ogenblik wat meer van zijn persoonlijke situatie liet kennen, op het ogenblik dat hij sprak over de cricketschool in Pakistan, durfde hij niet het volledig verhaal vertellen.

[...]

Om deze reden verzoekt hij Uw Raad rekening te willen houden met de bijkomende informatie dewelke hij op vandaag wenst te delen en eerder niet heeft durven vertellen.

4.2.

- Voorafgaandelijke opmerking: nieuwe verklaringen

Verzoeker is wel degelijk afkomstig uit Afghanistan, meer bepaald de provincie Kunduz.

Evenwel besloot zijn gezin na 2010 om naar Pakistan te verhuizen. Zij verbleven daar gedurende zo'n 10 jaar en waren in het bezit van 'vluchtelingenkaarten'. De jongste broer van verzoeker, Gulzib, werd ook in Pakistan geboren.

Hij ging in deze periode wel effectief naar de cricketschool, zoals vermeld in zijn eerste gehoor bij het CGVS.

Evenwel ging verzoeker zelf niet naar school in Pakistan, zodat dit ook de reden is voor zijn bijzonder beperkte informatie, zeker wat betreft de Afgaanse kalender en dergelijke meer. (zie NPO p. 7/34)

Toen de minderjarige verzoeker zo'n 13-14 jaar oud was, na de corona periode, keerde het gezin terug naar Afghanistan, met behulp van de UNHCR.

Bij het definitief vertrek van verzoeker eind 2020 naar Europa verhuisde ook het voltallig gezin naar Pakistan, waar zij allen op heden nog verblijven.

De minderjarige verzoeker wenst te benadrukken dat het voor hem, als jonge man, onderweg naar Europa erg moeilijk was om de vele informatie die hij verkreeg van andere te plaatsen. Hierbij werd hij vooral bang gemaakt dat indien hij zou vertellen over zijn lang verblijf in Pakistan, hij onmiddellijk zou worden teruggebracht naar Afghanistan.

Ook kon verzoeker deze situatie niet bespreken met zijn familie in Pakistan. Zijn vader blijft hem immers tot op heden onder druk zetten om 'de familie te helpen'. Zo krijgt hij ook het verwijt dat hij reeds twee jaar in Europa is, maar nog niets heeft kunnen doen voor hen.

Hierbij wordt verzoeker door zijn gezin ook vaak onder druk gezet om hen financieel te helpen, door bv geld op te sturen, iets wat voor verzoeker als minderjarige natuurlijk niet evident is.

Dit is meteen ook de reden waarom de relatie tussen verzoeker en zijn gezin bijzonder precair is. Dit gegeven gaf hij op het ogenblik van het gehoor bij het CGVS wel al toe: [...]

Verzoeker wordt ook aangesproken door familie op het feit dat hij op zijn sociale media soms foto's post waarop hij te zien is met 'nieuwe' kleren. Dan wordt hem verweten dat hij enkel aan zichzelf denkt en niet aan zijn gezin...

De situatie heeft op hem een erg grote (psychologische) impact.

4.3.

Deze beïnvloeding van buitenaf heeft ervoor gezorgd dat verzoeker op het ogenblik van zijn interview niet de volledige waarheid heeft durven spreken. Evenwel werd voor hem duidelijk dat hij op heden voornamelijk aan zijn eigen belang en toekomst moet denken en is hij overtuigd om de waarheid te spreken.

Hij beseft nu dat hij zal dienen zijn verklaringen te staven met documenten en bijkomende informatie omtrent situatie van het gezin in Pakistan. Verzoeker doet het nodige om deze zo snel mogelijk op te vragen bij zijn familie. De documenten zullen van zodra ontvangen zo spoedig mogelijk (vertaald en) overgemaakt worden aan Uw Raad.

4.4.

Verzoeker wenst aldus te benadrukken dat indien er dan ook maar de minste twijfel bestaat dat er geloof kan worden gehecht aan deze bijkomende verklaringen van verzoeker en de nog voor te leggen documenten, het van cruciaal belang is om deze verklaringen te onderzoeken.

De minderjarige verzoeker kan immers niet terugkeren naar Afghanistan indien vast staat dat zijn familie in Pakistan verblijft.

Het dossier dient ook op zijn minst te worden vernietigd en te worden teruggestuurd naar het CGVS.

4.5.

- Aangaande het kwetsbaar profiel van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling

Gelet op het bovenstaande wenst minderjarige verzoeker te wijzen op het erg kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen om te vragen om zijn nieuwe verklaringen te willen in overweging nemen en deze te onderzoeken.

Naast het Belgische Recht kan verzoeker zich ook beroepen op het gemeenschapsrecht.

Er zijn verschillende richtlijnen die de kwetsbare profielen beschermen in het gemeenschapsrecht en rechtstreekse werking hebben in het Belgisch rechtstelsel.

[...]

In casu waar verzoeker een getraumatiseerde minderjarige asielzoeker is dewelke enorme druk ervaart, dient Uw Raad dit in rekening te brengen bij de beoordeling van deze nieuwe verklaringen en bij de minste twijfel de zaak terug te verwijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

Artikel 4, lid 3 voorziet in een individuele beoordeling bij de besluitvorming over de gegrondheid van de asielaanvraag, waarbij rekening dient gehouden te worden met onder andere afgelegde verklaring, de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker,...

Doordat de individuele situatie in rekening gebracht moet worden, garandeert deze norm dat bij de beoordeling rekening gehouden wordt met hoe trauma en andere vormen van mentaal lijden de invulling van het concept "gegronde vrees voor vervolging" en "ernstige schade" kunnen beïnvloeden.

Echter kon dit bij huidige beslissing niet (naar behoren) gebeuren.

Verzoeker kan ook dienstig verwijzen naar zeer recente Rechtspraak.

In het arrest met nummer 282 633 van 04/01/2023 ging de Raad over tot de annulatie van de beslissing van het CGVS in een dossier waarbij de verzoekende partij pas bij aanvullende nota 'nieuwe' en 'bijkomende' informatie durfde delen omtrent zijn persoonlijke situatie: [...]

4.6.

- Aangaande het hoger belang van het kind

Verzoeker wenst in huidig verzoekschrift en gelet op zijn nieuwe verklaringen te wijzen op verschillende rechtsbepalingen eigen aan het kind.

Uw Raad en het CGVS dient huidig dossier met de nodige omzichtigheid te behandelen, en dient de vervolgingsvrees en drempel te verlagen tot deze van een kind. Verzoeker mag niet behandeld worden als zou hij een volwassen man zijn.

- 4.6.1.

Verzoeker is een niet-begeleide minderjarige. Verzoeker zijn extreem kwetsbaar profiel staat onomstotelijk vast.

Hoewel er geen juridische definitie van kwetsbaarheid bestaat, dient opgemerkt dat asielzoekers in het algemeen reeds een kwetsbare groep vormen en de minderjarige kinderen hierbij een extra kwetsbare groep vormen.

Verzoeker haalt in onderhavig beroep ook aan hoe de beïnvloeding van buitenaf, door mensen in zijn doorreis naar Europa, maar ook door zijn eigen familie, ervoor gezorgd hebben dat hij niet durfde vrijuit te spreken.

Er zijn verschillende bepalingen dewelke de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden.

Artikel 20 lid 3 van de herschikte kwalificatierichtlijn definieert de groep kwetsbare problemen als volgt:

[...]

Verder verplicht hetzelfde artikel de lidstaten om bij de beoordeling en de besluitvorming over de gegrondheid van de asielaanvragen de specifieke situatie van kwetsbare personen in overweging te nemen.

Ook de vreemdelingenwet kwalificeert niet begeleide minderjarigen als kwetsbare profielen

[...]

Artikel 4§1 van het KB tot vaststelling van de procedure voor het CGVS bepaalt als volgt.

De asielinstanties zijn verplicht deze kwetsbaarheid in overweging te nemen. Verzoeker vraagt om deze reden nog een kans om zijn vrees te onderzoeken.

- 4.6.2.

Verzoeker is als minderjarige alleen op de vlucht moeten slaan en behoort –zoals reeds opgemerkt hierboven- tot één van de meest kwetsbare groepen in de asielprocedure.

In dit verband is het beginsel van het hoger belang van het kind een algemeen expliciet beginsel, dat over heel de procedure toepasbaar moet zijn.

Verzoeker kan dienstig verwijzen naar onder andere artikel 3 IVRK, artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het artikel 20, lid 5 van de Herschikte Kwalificatierichtlijn, artikel 22bis van de Grondwet en tot slot artikel 14 van het KB van de procedure voor het CGVS.

Alle bepalingen stellen dat het belang van het kind de eerste overweging moet zijn bij het nemen van elke beslissing en zelfs heel specifieke dat bij het commissaris-generaal het hoger belang van het kind de doorslaggevende overweging moet zijn gedurende het onderzoek.

Er dient benadrukt dat de vervolgingsdrempel bij een kind lager ligt.

Ook in casu dient het hoger belang te primeren en dienen zijn nieuwe verklaringen om deze reden in overweging te worden genomen.

- 4.6.3.

Verzoeker kan ook dienstig verwijzen naar de leidende beginselen van UNHCR.

In de context van de analyse ten gronde onderzoeken de Leidende Beginselen eerst het begrip “gegronde vrees voor vervolging”.

UNCHR wijst erop dat het hoger belang van het kind een schadebeoordeling vanuit het oogpunt van het kind vereist stelt specifiek dat “Ill-treatment which may not rise to the level of persecution in the case of an adult may do so in the case of a child”

Daarom moet de vervolgingsdrempel op het kind worden afgestemd en dit impliceert dat de drempel moet verlaagd worden.

Verder moet er ook rekening worden gehouden met objectieve factoren (analyse van kindspecifieke situaties in het land van herkomst) en subjectieve factoren (leeftijd, herkomst van familie, klasse, kaste, gezondheid, opvoeding/onderwijs, inkomen, etc.) bij het nagaan of er in hoofde van het kind een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Het is eveneens essentieel de normen van het IVRK en andere internationale instrumenten die betrekking hebben kinderen te analyseren bij de statusbepaling.

Er dient benadrukt dat UNHCR ook een de toepassing maakt van het voordeel van de twijfel bij minderjarige asielzoekers.

Zoals reeds aangehaald wenst verzoeker bijkomende en nieuwe informatie verschaffen over zijn persoonlijke situatie en het feit dat hij, samen met zijn gezin, lange tijd in Pakistan heeft verbleven, evenals het feit dat zijn gezin op vandaag ook in Pakistan is.

Verzoeker is echter de mening toegedaan dat in casu een toepassing moet gemaakt worden van het voordeel van de twijfel, zoals trouwens voorgeschreven in dergelijke dossiers.

UNHCR bepaalt expliciet dat het voordeel van de twijfel ruim moet worden toegepast:

[...]

Verder wenst verzoeker op de gedeelde bewijslast te wijzen. Hij beseft dat er nog documenten en gedetailleerde informatie zal moeten volgen over het verblijf van zijn gezin in Pakistan. Hij doet het nodige om dit zo spoedig mogelijk op te vragen bij zijn familie en maakt zich sterk om deze zo snel mogelijk te voegen aan onderhavig verzoek.

Echter rust op het CGVS ook een zekere bewijslast, Uw Raad dient aldus vanaf er twijfel bestaat over de verklaringen van verzoeker en hun impact op zijn vervolgingsvrees het dossier opnieuw aan de onderzoeksplicht van het CGVS te onderwerpen.

UNHCR heeft in zijn leidende beginselen duidelijk dat bij een NBMV de onderzoeksplicht van het CGVS hoger ligt, gelet op het feit dat het kind niet over de ervaring beschikt van een volwassene om zijn aanvraag uiteen te zetten.

UNHCR stelt letterlijk het volgende: [...]

- 4.6.4

Dat bovenstaande aangehaalde principes van belang zijn, blijkt ook reeds uit rechtspraak.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds verschillende arresten gevelde waarbij de beslissingen van het CGVS werden vernietigd op grond van de bovenstaande principes van UNHCR met betrekking tot minderjarigen in verband met de bewijslast en het voordeel van de twijfel om de aanspraak op een lager niveau van geloofwaardigheid te rechtvaardigen.

RvV, arrest nr. 90.402, 26 januari 2012. Zie eveneens: RvV, arrest nr. 94.315, 21 december 2012 ; RvV, arrest nr. 73.926, 26 januari 2012.

- 4.6.5.

Verzoeker heeft op meerder principes kunnen wijzen die ook op hem dienen te worden toegepast, minstens wenst hij het voordeel van de twijfel te krijgen, teneinde zijn nieuwe verklaringen op een deugdelijke manier te onderzoeken.

4.7.

- Aangaande de subsidiaire bescherming

[...]

De verzoekende partij loopt een reëel gevaar nu de Taliban aan de macht is in Afghanistan. Dit wordt nog versterkt nu duidelijk wordt dat verzoeker als minderjarige jarenlang in Pakistan heeft gewoond met zijn gezin, en dat zijn gezin op vandaag ook in Pakistan verblijft.

[...]

- 4.7.1. Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Voorheen kreeg een Afghaanse verzoeker de subsidiaire bescherming toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de Taliban de macht had.

Het is dan ook frappant te noemen dat nu de Taliban over heel Afghanistan de macht heeft, er quasi geen subsidiaire bescherming meer kan worden verleend.

Het nieuw beleid van het CGVS m.b.t. tot de subsidiaire bescherming wordt aangevat met een uiteenzetting omtrent een afname van het geweld en verbeterde veiligheidssituatie nu de Taliban de macht heeft kunnen claimen.

M.b.t artikel 48/4 § 2, c) Vw stelt het CGVS: [...]

Ingevolge het art. 48/6 Vreemdelingenwet geldt er bij een verzoek tot internationale bescherming een medewerkingsplicht en een samenwerkingsplicht tussen de verzoeker en het CGVS. Dit resulteert in het dragen van een gedeelde bewijslast.

Het CGVS dient actief mee te werken om elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven en anderzijds moet het CGVS nauwkeurige en actuele informatie over het land van herkomst verzamelen.

Het CGVS is dus van oordeel dat er een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden moeten worden aangetoond dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer.

Dat de verzoeker in dit kader wenst te wijzen op het feit dat hij gedurende lange tijd met zijn gezin in Pakistan heeft verbleven en dat zijn gezin op vandaag ook opnieuw in Pakistan verblijft. Bovendien verblijft hij zelf reeds twee jaar in volgens de Taliban “een niet- moslim land” en aldus als “verwesterd” gepercipieerd zal worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is een persoonlijk omstandigheid die zijn risico verhoogd om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker kan hiervoor ook verwijzen naar rechtspraak van uw Raad.

[...]

Dat uw Raad oordeelt dat wanneer er geen sprake is van de eerste situatie doch bij het beoordelen van de tweede situatie rekening moet gehouden worden met de leeftijd van de verzoeker evenals de persoonlijke omstandigheden.

Dat de hierboven reeds aangehaalde persoonlijke omstandigheden, indien niet voldoende om in aanmerking te komen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut, minstens in aanmerking genomen dienen te worden bij de beoordeling omtrent de subsidiaire beschermingsstatus.

[...]

- 4.7.2. Wat betreft artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet

[...]

Dat de actor in Afghanistan de overheid is, met name de Taliban. Dat tijdens het vorige schrikbewind van de Taliban Afghanen nog veelvuldig een beschermingsstatus in België kregen (zie jaarverslag CGVS 2001-2002 m.b.t. jaren 1988 – 2000).

Dat het CGVS hier voornamelijk de socio-economische situatie beschrijft doch niet ingaat op de preciaire humanitaire situatie door het handelen van de Taliban en de strikte en vergaande toepassing van de Sharia.

[verwijzingen naar en citeringen uit rapporten van onder meer Human Rights Watch, Nansen, Amnesty International]

Dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid, langdurig verblijf in een Westers land alsook in Pakistan, derhalve een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet!

Dat het CGVS de humanitaire situatie en de mensenrechtenschendingen volledig uit het oog verliest.

In het Nansen rapport wordt de vergelijking gemaakt naar analogie met het bewind gehanteerd door Al Shabaab in delen van Somalië. Dat de Somalische verzoekers afkomstig uit een regio waar Al Shabaab zijn strikte toepassing van de Sharia hanteert in België de subsidiaire bescherming worden toegekend. En niet omwille van de algemene veiligheidssituatie of de mate van gevechten maar net omwille van de vergaande toepassing van de Sharia. (zie stuk 5)

Verzoeker in de hierboven aangehaalde omstandigheden terugsturen naar Afghanistan is weldegelijk een onmenselijke en vernederende behandeling en maakt derhalve dat artikel 3 EVRM geschonden wordt.

Opnieuw dringt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich op.

- 4.7.3. Wat betreft de preciaire socio-economische situatie in Afghanistan

Het Commissariaat-Generaal motiveert in haar bestreden beslissing dat de preciaire socio-economische situatie in Afghanistan niet te wijten is aan gedragingen van actoren of een opzettelijk handelen maar dat dit veeleer blijkt uit de complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren (zie ook motivering supra).

Echter behaalt de huidige complexe situatie in Afghanistan wel degelijk een zorgwekkend niveau waardoor verzoeker bij een terugkeer terecht zal komen in een situatie die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt overeenkomstig artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

[verwijzingen naar en citeringen uit rapporten van onder meer Al Jazeera, World Food Program, de UN High Commissioner for Refugees, Human Rights Watch, de United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan]

4.8.

- Besluit

Dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige uw Raad verzoekt rekening te willen houden met de door hem aangebrachte nieuwe informatie.

Dat bij de minste twijfel dat er geloof kan worden gehecht aan deze bijkomende verklaringen van verzoeker en de nog voor te leggen documenten, het van cruciaal belang is om deze verklaringen verder worden onderzocht.

De minderjarige verzoeker kan immers niet terugkeren naar Afghanistan indien vast staat dat zijn familie in Pakistan verblijft.

De verweerster heeft wat betreft de beoordeling van de subsidiaire bescherming nagelaten de vrees van de verzoeker zorgvuldig te beoordelen en heeft absoluut onvoldoende rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en het verblijf van zijn gezin in Pakistan.

Op meerdere gronden dient verzoeker een beschermingsstatuut te worden toegekend.

[...]"

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“3. UK Home Office: Country Policy and Information Note: Afghanistan: Afghans perceived as ‘Westernised’ van juni 2021 ; [URL]

4. EASO Report: Afghanistan: ‘Afghan nationals perceived as ‘Westernised’ van 02/09/2020; [URL]

5. Nansen rapport 2021/11, beschikbaar op [URL]

6. EASO Afghanistan Country Focus: Country of Origin Information Report, January 2022, beschikbaar op [URL]

7. UK Home Office: Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban van Februari 2022 [URL]

8. The Principle of Non Refoulement under International Human Rights Law, beschikbaar op [URL]

9. 10. UNHCR POSITION ON RETURNS TO AFGHANISTAN, August 2021, beschikbaar op [URL]

10. The UNHCR Manual on Voluntary Repatriation of 1996 Guidelines, beschikbaar op [URL]

11. Human Rights Watch, “Taliban ‘Vice’ Handbook Abusive”, dd. 29 oktober 2021 [URL]

12. Amnesty International, “New alliance to protect human rights in Afghanistan” [URL]

13. Persartikel Al Jazeera, beschikbaar op: [URL]

14. World Food Program at a glance, [URL]

15. World Food Program Afghanistan, 17/03/2022, beschikbaar op: [URL]

16. Statement UN High Commissioner for Refugees Filippo Grandi, 17/03/2022, beschikbaar op: [URL]

17. WFP, Afghanistan Food Security Update February 2022, beschikbaar op: [URL]

18. Human Rights Watch, “Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis: Without a Functioning Central Bank, Aid Not Enough”, 17/03/2022, [URL]

19. Statement dr Ramiz Alakbarov, United Nations Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator for Afghanistan, beschikbaar op [URL]

20. Humanitarian Needs Overview Afghanistan, January 2022, beschikbaar op: [URL]

21. Arrest RvV nr. 282 633 van 4 januari 2023 ;

22. Toewijzing nieuwe voogd, dd. 04/01/2023.”

2.3. Bij aanvullende nota van 15 mei 2023 brengt verweerder volgende stukken bij:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]”.

2.4. Bij aanvullende nota van 19 mei 2023 brengt verzoeker volgende stukken bij:

- “1. Kopie Afghan citizen card van het ganse gezin ;
2. Huurcontract van het gezin in Peshawar ;
3. Foto van het gezin vroeger ;
4. Foto's van het gezin nu in Peshawar ;
5. Aanmeldingsformulier CIBA ;
6. Observatieverslag leerlingenbegeleider OKAN ;
7. Observatiedocument Tectura Go! Onderwijs.”

2.5. Ter terechtzitting legt verzoeker middels een aanvullende nota het stuk “*verklaring neef i.v.m. gezinssituatie + kopie ID kaart*” neer.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn langdurig verblijf in België als minderjarige en voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert.

4.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry

for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf als minderjarige in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de 'vrees voor vervolging' (artikel 48/3, §5 Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: "*In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd.* (eigen onderlijning)", (HvJ, 5 september 2012, Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)' van UNHCR stelt (cf. § 45): "*However, the word "fear" refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.*" (eigen vertaling: "*Echter, het woord "vrees" verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.*").

4.3. Inzake verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dient bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Artikel 24, § 2 van het Handvest bepaalt het volgende:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken. Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“(18) Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een minderjarige niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat de minderjarige zou lopen, ongeacht de vrees van de minderjarige. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van de minderjarige - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade

vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van de minderjarige en het effect van de schade op de minderjarige verergeren (UNHCR, *“Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009”*, § 11-12).

5. Vooreerst dient vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift en ter terechtzitting duidelijkheid schept over zijn (familiale) situatie en zijn verblijf in Pakistan. Verzoeker stelt afkomstig te zijn uit Afghanistan, meer bepaald uit de provincie Kunduz. Verzoeker licht toe dat zijn gezin na 2010 besloot om naar Pakistan te verhuizen, waar ze een tiental jaar verbleven en vervolgens - wanneer verzoeker dertien à veertien jaar oud was - terugkeerden naar Afghanistan. Bij verzoekers definitief vertrek naar Europa eind 2020 verhuisde zijn gezin terug naar Pakistan, waar zij allen op heden nog verblijven.

Te dezen dient benadrukt dat de graad van medewerking, bewijslast en verantwoordelijkheid in hoofde van een verzoeker moet worden beoordeeld in het licht van zijn individuele omstandigheden. Van een minderjarige verzoeker kan niet dezelfde graad van medewerking en verantwoordelijkheid worden verwacht als van een meerderjarige verzoeker. De UNHCR *“Guidelines on international protection no. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, paragraaf 73, wijzen er terecht op dat voor beschermingsverzoeken van kinderen het nodig kan zijn dat een asielautoriteit een grotere bewijslast op zich neemt, vooral wanneer het een niet-begeleide minderjarige betreft, wat het geval is.

Hoewel verzoeker zijn verblijf in Pakistan initieel trachtte te minimaliseren, dient rekening te worden gehouden met de complexiteit van de situatie, zoals geschetst in het verzoekschrift en tijdens de terechtzitting. Uit verzoekers verklaringen ter zitting en de bijgebrachte stukken blijkt duidelijk dat verzoeker onder enorme druk wordt gezet door zijn vader om de familie financieel te helpen. Verzoekers gewijzigde verklaringen over zijn verblijf in Pakistan en zijn familiale situatie worden ondersteund door de bijgebrachte kopieën van de Afghan citizen card van zijn gezin, een huurcontract in Peshawar, foto's van zijn gezin vroeger, foto's van zijn gezin in Peshawar (stukken 1-4, bij aanvullende nota van 19 mei 2023) en een verklaring van verzoekers neef (neergelegd ter terechtzitting). Verzoekers voogd licht ter terechtzitting tevens toe dat verzoeker zich niet kon openstellen bij zijn vorige voogd (overname nieuwe voogd: 4 januari 2023), dat verzoeker zijn emoties internaliseert en aan automutilatie doet, maar dat hij inmiddels een kentering heeft doorgemaakt en uiteindelijk de waarheid heeft verteld; er wordt ook melding gemaakt van het feit dat verzoeker is 'open gebloeid' sinds hij de waarheid heeft kunnen/durven vertellen.

Verzoekers initiële onwaarachtige verklaringen over zijn verblijf in Pakistan zijn *in casu* verschoonbaar omwille van verzoekers minderjarige leeftijd en de aanhoudende druk vanuit zijn familie. De druk die zijn vader op hem uitoefent en het gegeven dat verzoeker wordt gebruikt met het oog op gezinshereniging en financiële ondersteuning, zonder daarbij oog te hebben voor verzoekers belang, moet integraal worden meegenomen in de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming.

6. Samengevat blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker geboren is in Afghanistan, maar het grootste deel van zijn leven in Pakistan heeft gewoond. Kort na zijn terugkeer naar Afghanistan vertrok verzoeker in december 2020 op veertienjarige leeftijd naar Europa. Verzoeker was ongeveer 8 maanden onderweg en diende op 23 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in België. Verzoeker werd, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd aangewezen. Verzoeker is momenteel zestien jaar, heeft hij het grootste deel van zijn leven in Pakistan gewoond (van 2010 tot 2020) en heeft hij Afghanistan - na er kort te hebben verbleven - reeds 2 jaar en 7 maanden geleden verlaten.

De Raad meent dat verzoekers langdurig verblijf in Pakistan én zijn verblijf in Europa van belang kunnen zijn. Hieruit volgt immers dat verzoeker het grootste deel van zijn leven, en dus ook van zijn jonge jaren die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, buiten Afghanistan (maar binnen een Afghaans gezin en Afghaanse gemeenschap) heeft doorgebracht.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen

variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Zoals reeds aangestipt, heeft verzoeker het grootste deel van zijn nog jonge leven in Pakistan doorgebracht.

Te dezen dient vastgesteld dat in de EUAA "Country Guidance Afghanistan" van januari 2023 Afghanen die zijn geboren en/of een hele lange periode in Pakistan hebben verbleven, als een risicoprofiel worden aangemerkt. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat deze Afghanen doorgaans niet bekend zijn met Afghaanse normen en verwachtingen en een sterk accent kunnen hebben, waardoor ze herkenbaar zijn. De richtlijnen geven aan dat de behandelingen waaraan Afghanen geboren en getogen in Pakistan kunnen worden onderworpen, meestal niet kunnen worden gelijkgesteld met vervolging. In uitzonderlijke gevallen en rekening houdend met bijkomende individuele omstandigheden, kan er niettemin sprake zijn van vervolging (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 104-105).

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit zijn verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting onder meer dat verzoeker de Nederlandse taal leert en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neergelegd, die de omstandigheden van zijn verblijf in België schetsen (stukken 5-7, bij aanvullende nota van 19 mei 2023). Hieruit blijkt onder andere dat verzoeker lessen Nederlands volgt, maar hierbij wordt gehinderd door psychologische klachten ten gevolge van de druk die zijn familie hem oplegt. Verzoeker kampt onder meer met depressiviteit, concentratiestoornissen, stress, lusteloosheid en doet aan automutilatie. Hieruit blijkt een specifieke, verhoogde kwetsbaarheid als gevolg van een psychische problematiek die ook relevant is bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich, met inachtneming van de familiale druk, tracht aan te passen aan de omstandigheden van zijn verblijf. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn ervaringen in het opvangcentrum, zijn contacten met zijn (opeenvolgende) voogd(en), zijn begeleiding bij CIBA en zijn lessen Nederlands. Hierbij is verzoeker, al dan niet onbewust, onvermijdelijk in contact gekomen met normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd. Gelet op zijn minderjarige leeftijd en maturiteit, is verzoeker aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat discriminatie van vrouwen en meisjes wijdverbreid en systematisch is in de Afghaanse samenleving. De beschikbare informatie toont aan dat er sprake is van een patroon of praktijk van discriminatie en schendingen van de rechten van vrouwen en meisjes in Afghanistan, die, samengenomen, voldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als een daad of daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijke maatregelen hebben onder meer invloed op hun toegang tot gezondheidszorg, werk, bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en het recht van meisjes op onderwijs. Sommige vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen ook te maken krijgen met andere vormen van mishandeling die neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld gedwongen huwelijken, zoals kindhuwelijken, op eer gebaseerd geweld). Voor vrouwen en meisjes in Afghanistan zou een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegronnd zijn (EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 91). *De facto* zou de situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen worden omschreven als 'gender apartheid'.

Bijgevolg zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan terechtkomen in en deel uitmaken van de Afghaanse samenleving waarin vrouwen en meisjes systematisch worden gediscrimineerd en vervolgd. Het feit dat verzoeker zich in geval van terugkeer mogelijks aanpast aan de normen en waarden van zijn land van herkomst, betekent niet noodzakelijkerwijs dat hij zich actief zal inzetten om daden van discriminatie of vervolging jegens vrouwen en meisjes te plegen. Het houdt daarentegen wel in dat hij als minderjarige participeert aan de normen van een misogyne samenleving die vrouwen en meisjes structureel discrimineert en onderdrukt en, bijgevolg, (onbewust) deelneemt aan daden van discriminatie en/of vervolging tegen vrouwen en meisjes.

Te dezen dient benadrukt dat het begrip 'gegronde vrees' een subjectief en objectief element omvat. Er dient tevens hernomen dat minderjarigen mogelijks niet in staat zijn om hun vrees te uiten of, omgekeerd, de vrees overdrijven. Naargelang de specifieke omstandigheden moet derhalve een objectieve inschatting worden gemaakt van het risico dat de minderjarige verzoeker zou lopen, ongeacht diens subjectieve vrees.

Ingevolge verzoekers (sociale) ontwikkeling in België (in het bijzonder zijn regelmatige en sociale contacten met vrouwen en meisjes), het feit dat hij slechts kort in Afghanistan heeft verbleven, alsook zijn jonge leeftijd en hiermee gepaard gaande mate van maturiteit, acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker zich niet zonder enige, al dan niet bewuste, vorm van weerstand of recalcitrantie zal kunnen aanpassen aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers jonge leeftijd, individuele profiel en psychologische kwetsbaarheid is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen; dit blijkt overigens ook uit de bijgebrachte stukken waarin melding wordt gemaakt van incidenten – voorafgaand aan de aanwijzing van de nieuwe voogd in januari 2023 – waarbij verzoeker diende te verhuizen in centra naar aanleiding van frustratieagressie (cf. aanmeldingsformulier CIBA).

In dit kader dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, die afkomstig is uit het dorp Zakhel gelegen in de provincie Kunduz, in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de taliban en zal worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving.

Bovendien wordt vastgesteld dat verzoekers gezin op heden in Pakistan verblijft en dat uit niets kan blijken dat verzoeker in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan over een (familiaal) netwerk beschikt. Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat het ontbreken van een ondersteunend netwerk op zich geen vervolging uitmaakt, verhoogt de afwezigheid van een netwerk het risico voor minderjarigen om blootgesteld te worden aan daden die door hun ernst, het herhaaldelijk voorkomen of de opeenstapeling ervan, met vervolging kunnen worden gelijkgesteld. Rekening houdend met de individuele omstandigheden kan er echter sprake zijn van vervolging (EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023, p. 96-97).

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, maturiteit, kwetsbaar profiel en individuele omstandigheden, zijn (nog in ontwikkeling zijnde) opvattingen, die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie – in het bijzonder verzoekers jonge leeftijd, zijn mate van maturiteit, zijn psychologisch kwetsbare toestand, zijn langdurig verblijf in Pakistan, de afwezigheid van een (familiaal) netwerk in Afghanistan en zijn verblijf in Europa – is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

7. Minderjarige mannelijke verzoekers om internationale bescherming die zich in geval van terugkeer niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen in Afghanistan, kunnen voldoen aan de cumulatieve voorwaarden inzake de specifieke sociale groep, zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeken die worden ingediend door minderjarigen die buiten Afghanistan een dergelijke gemeenschappelijke achtergrond of gemeenschappelijk kenmerk hebben ontwikkeld tijdens een identiteitsvormende fase van hun leven. De vereiste dat dergelijke gedragingen, kenmerken en overtuigingen alleen tot de vluchtelingenstatus kunnen leiden als ze voortkomen uit (toegeschreven) religieuze of politieke motieven moet derhalve niet voorhanden zijn.

Artikel 48/3, § 2, f) van de Vreemdelingenwet specificceert dat daden van vervolging de vorm kunnen aannemen van daden van genderspecifieke en kindspecifieke aard. Dit omvat schendingen van economische, sociale en culturele rechten en van kindspecifieke rechten (bv. het recht op onderwijs). Het feit dat de verzoeker een minderjarige is, kan een centrale factor zijn bij het bepalen van de behoefte aan

internationale bescherming, aangezien de vermeende vervolging enkel van toepassing kan zijn op (of onevenredig veel gevolgen kan hebben voor) kinderen, of omdat specifieke kinderrechten geschonden kunnen worden.

Dienvolgens stelt de Raad vast dat minderjarigen die hun internationaal erkende mensenrechten laten gelden en/of non-conformistisch gedrag, waarden en overtuigingen hebben aangenomen, en daardoor worden gezien als personen die zich niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen in Afghanistan, kunnen worden beschouwd als een bepaalde sociale groep, vooral - maar niet uitsluitend - als de aanneming van deze kenmerken, waarden en overtuigingen plaatsvond in een identiteitsvormende fase van hun leven.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en het specifieke profiel en individuele omstandigheden van verzoeker, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat, mede gelet op het voordeel van de twijfel, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker als minderjarige een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep. Tevens blijkt dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van deviant gedrag inzake de heersende (sociale) normen beschuldigd wordt, dan kunnen de de-facto-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

8. De Raad is zich er terdege van bewust dat de erkenning van de vluchtelingenstatus een mogelijkheid tot gezinshereniging opent en dat op verzoeker, als minderjarige, een zware familiale last weegt aangezien hij door zijn familie aanzien wordt als middel ter financiering van hun bestaan. Of gezinshereniging, zeker gelet op de specifieke omstandigheden van verzoeker die onder familiale druk staat, in het belang van verzoeker is, moet in het kader van die specifieke verblijfsprocedure door de bevoegde diensten manifest worden onderzocht. Hoe dan ook meent de Raad dat het beginsel van eenheid van het gezin dient te worden afgewogen tegen andere elementen die *in casu* actueel spelen in het belang van verzoeker, zoals zijn mentaal en lichamelijk welzijn, sociale ontwikkelingen, veiligheid en opvattingen, die door de individuele omstandigheden en specifieke situatie van verzoeker zwaarder doorwegen.

9. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A. COOLBRANDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. COOLBRANDT

W. MULS